

Nr 89.

Av herr **Hederstierna**, om löneförhöjning för justitieråd och regeringsråd.

Vid den av 1921 års riksdag fastställda löneregleringen för statsdepartementen och de centrala verken blevo, i enlighet med det i statsverkspropositionen framlagda förslaget, men i motsats mot vad tidigare iakttagits, jämväl innehavarna av justitieråds- och regeringsrådsämbete infogade i den allmänna löneplanen, under A 4 G, och fingo sålunda sin lön fastställd till 18,000 kronor.

Finansministern hade härutinnan följt löneregleringskommittén. I dess betänkande (nr LXII) hade emellertid nämnda befattningshavares ställning och tjänstevillkor icke blivit föremål för någon utredning. Också fann sig finansministern böra i sitt yttrande till statsrådsprotokollet giva uttryck åt starka tvivel om tillräckligheten av ett sålunda bestämt lönebelopp i följande ord:

”Huruvida den avlöning, som kommittén föreslagit för justitieråd och regeringsråd (18,000 kronor), i förhållande till avlöningen för andra högre ämbetsmän är ur alla synpunkter lämpligt avvägd, torde vara tvivelaktigt. Såsom kommittén erinrat, intaga dessa domare i högsta instans en särställning bland statstjänstemännen. Det är av synnerlig vikt, att åt dem beredes en ekonomiskt fullt tryggad ställning, och vid avlöningens bestämmande måste vederbörligt avseende fästas vid att de till följd av ett speciellt för dem gällande avlöningsvillkor, som enligt kommitténs förslag skall bibehållas, äro underkastade en strängare regel än andra statens tjänstemän i fråga om möjlighet att med sina tjänster förena enskilda befattningar. Särskilt med hänsyn härtill är den för justitieråden och regeringsråden föreslagna avlöningen av 18,000 kronor möjligen för knapp. Jag anser mig visserligen ej böra nu hemställa om avvikelse från kommittéförslaget i denna punkt, men har efter samråd med chefen för justitiedepartementet velat fästa uppmärksamhet å denna fråga, vilken synes mig framdeles böra bliva föremål för förnyat övervägande.”

Riksdagen fann emellertid ett uttalande av denna allmänna innebörd icke tillfredsställande. I motioner, väckta i båda kamrarna (I:103, II:151) av motionärer, tillhörande skilda meningsriktningar, förklarade sig dessa, med allt erkännande av den goda vilja, som sålunda tagit sig uttryck, nödgas ifrågasätta lämpligheten att ställa denna fråga på framtiden. Det vore svårt att förstå, varför justitieråden och regeringsråden skulle nedflyttas, relativt sett, i ett annat plan än det, varå de förut befunnit sig. Att så förfara syntes kunna medföra en verklig fara för den högsta rättsvården i riket. Med erinran att avlöningen för berörda ämbeten dittills på goda grunder städse behandlats

såsom en fristående fråga, och på grundval av en i motionerna förebragt utredning om ifrågavarande befattningshavares särställning såväl i fråga om tjänstgöringen som beträffande de strängare avlöningsvillkor, vilka de i olika hänseenden vore underkastade i jämförelse med andra, med vilka de närmast jämnstälts, yrkade motionärerna, att behörigt avseende skulle fästas vid dessa omständigheter vid bestämmandet av justitierådens och regeringsrådets löneförmåner.

Statsutskottet förklarade i sitt utlåtande, att de i motionerna förebragta erinringarna icke kunde fränkännas ett visst berättigande. Det måste erkännas att justitieråd och regeringsråd, vilka hittills intagit en i förhållande till övriga statens befattningshavare markerad särställning, blivit i det föreliggande förslaget, procentuellt sett, mindre tillgodosedda än andra tjänstemän i chefsställning. Till de punkter, där en mera speciell prövning borde komma till stånd, ville utskottet därför hänföra spörsmålen om justitierådens och regeringsrådets avlöningsförmåner och anslöte sig till departementschefens uppfattning om önskvärdheten av denna frågas förnyade övervägande. Utskottet förklarade, att då utskottet ansett sig böra bifalla det föreliggande förslaget beträffande justitie- och regeringsrådets avlöning, skedde det desslikes under den uppfattning, att en slutlig prövning med större säkerhet läte sig göra *i samband med den slutliga prövningen av ifrågavarande befattningshavares pensionsförhållanden.*

I anledning av dessa utskottets uttalanden yttrade i båda kamrarna justitieministern att han för sin del tillmätte de i motionerna utvecklade synpunkterna så stor betydelse, att han skulle önskat en ändring omedelbart, samt att han med stor glädje toge fasta på att utskottet behjärtar dessa synpunkter, under förhoppning att en rättelse på denna punkt icke skulle behöva länge vänta på sig.

I andra kammaren yttrade en av motionärerna, herr Hederstierna, följande:

”Såvitt jag kan läsa statsutskottets utlåtande, har däri gjorts en utfästelse. Statsutskottet är känt för försiktighet, men när utskottet avfattar ett utlåtande, så som det gjorts i denna fråga, har utskottet givit ett löfte att när Kungl. Maj:t i samband med pensionsfrågorna, vilka jag antager framläggas nästa år, kommer med ett förslag om förhöjda löner till justitieråd och regeringsråd, så är utskottet färdigt att tillstyrka ett sådant förslag. Med hänsyn till det löfte, som sålunda är givet, har jag icke anledning att vidare uppehålla mig vid denna fråga.”

Häri instämde en annan motionär, herr Löfgren. Uttalandet rönt ingen som helst gensaga, och riksdagen beslöt i enlighet med statsutskottets hemställan, såsom framgår av dess skrivelse nr 55.

Senare under 1921 års riksdag avläts Kungl. Maj:ts proposition nr 276, innefattande förslag till provisoriska pensionsbestämmelser. I nämnda proposition refererades ett av statskontoret den 5 januari samma år avgivet utlåtande över lönerogleringskommitténs i betänkande nr LXII gjorda hemställanden i pensionsfrågor, däri statskontoret yttrade bl. a.:

”Avlönings- och pensionsförhållandena för justitieråden, med vilka efter regeringsrättens tillkomst regeringsråden i allt äro likställda, hava alltid betraktats såsom icke stående i direkt samband med frågan om avlöning och pension för andra befattningshavare i statens tjänst; och anledningarna härtill torde vara att finna icke blott i deras ämbetens ställning och betydelse, utan även i den omständigheten, att för dem gälla särskilda bestämmelser och avlöningsvillkor, som utgöra absoluta hinder såväl mot förening med annan statsbefattning som ock mot åtagande av något som helst uppdrag såsom styrelseledamot eller tjänsteman i bolag, verk, förening eller inrättning, som driver bank- eller försäkringsrörelse eller vars verksamhet eljes har huvudsakligen ekonomiskt syfte; varjämte det förhållande, att deras ämbeten, i olikhet med andra statens befattningar, icke kunna uppehållas av vikarie, gör dem på helt annat sätt än övriga befattningshavare bundna av sin ämbetsställning.”

Med åberopande av det sålunda anförda hemställde statskontoret att vid den i kommitténs betänkande föreslagna jämkningen i pensionsbelopp justitierådens och regeringsrådets pensioner åtminstone icke borde sättas lägre än vad som högst kunde tillkomma förordnad generaldirektör eller 9,000 kronor (kommittén hade föreslagit 8,796 kronor).

För egen del uttalade finansministern, att han anslöte sig till lönereglingskommitténs uppfattning att en helt ny pensionslag borde snarast utarbetas för att om möjligt underställas 1922 års riksdags prövning. Härefter refererade finansministern vad i riksdagens ovannämnda skrivelse nr 55 yttrats om justitierådens och regeringsrådets löneförmåner och anförde vidare följande:

”Att den särställning, som kännetecknar innehavarna av justitieråds- och regeringsrådsämbetena (i pensionshänseende) nu bibehålles, finner jag fullt billigt. Skall densamma fullt motsvara vad som hittills varit förhållandet, erfordras visserligen att åt justitieråden och regeringsråden beredes en väsentligt fördelaktigare ställning i pensionshänseende än som statskontorets förslag innebär, men har jag i betraktande av ifrågavarande bestämmelsers provisoriska karaktär icke ansett mig böra gå längre än vad nu ifrågasatts. *Denna pensionsfråga synes mig böra i samband med den definitiva regleringen av pensionsförhållandena och den slutliga prövningen av justitierådets och regeringsrådets lönefråga upptagas till övervägande.*”

Både regering och riksdag hade alltså uttalat att i samband med antagandet av en ny pensionslag — som förutsattes kunna bringas till stånd vid 1922 års riksdag och genom vilken finansministern ansåg att justitieråd och regeringsråd borde beredas en väsentlig höjning av den i de provisoriska pensionsbestämmelserna fastställda pensionen å 9,000 kronor för att bevara deras förutvarande särställning — jämväl en förbättring i lönehänseende skulle komma dessa ämbetens innehavare till del. Emellertid befanns det icke möjligt att vare sig för 1922, 1923 eller 1924 års riksdag framlägga denna pensionslag. Detta oaktat fann sig justitieministern böra i statsverkspropositionen samtliga dessa år under andra huvudtiteln erinra om 1921 års riksdags uttalande till förmån för en löneökning för justitieråden och regeringsråden med ett beklagande att den ekonomiska situationen för det dåvarande reste hinder för en sådan löneökning. Häri framträder uppenbarligen en avsikt att, om blott den

ekonomiska situationen sådant medgåve, även oberoende av det tidigare ifrågasatta sambandet med pensionslagen, göra framställning i förevarande riktning.

I årets statsverksproposition upprepas vad i ämnet under de föregående åren yttrats. Men situationen är nu helt och hållet förändrad. Pensionskommitténs betänkande är numera framlagt, och det är bekant att regeringen har för avsikt att på grundval därav framlägga proposition i pensionsfrågan. I detta läge får statsverkspropositionens uttalande en helt motsatt innebörd än dess föregångare under de tre sistförflutna åren ägt. *Oaktat* det av statsmakterna år 1921 förutsatta sambandet nu är för handen, lämnas frågan om löneförbättringen åt framtiden, under en hänvisning till den ekonomiska situationen.

Men oavsett att denna situation, enligt vad jämväl finansministern i statsverkspropositionen vitsordat, ej obetydligt förbättrats i jämförelse med de näst förut gångna åren, måste det erinras att i statsmakternas tidigare uttalanden den i utsikt ställda löneförbättringen ingalunda gjorts beroende av den ekonomiska ställningen. Detta är också helt naturligt. Här är ju fråga om rättelse av ett misstag i en detalj av en omfattande löneroglering, vilket misstag bragt två särskilda kategorier av befattningshavare i en speciellt missgynnad ställning. I riksdagens skrivelse erinrades att vid en omfattande löneroglering det lätteligen skulle kunna inträffa, att en onöjaktighet komme att vidlåda densamma i särskilda punkter, och såsom det lämpliga tillfället att vidtaga erforderlig rättelse i just ifrågavarande punkt angavs den blivande definitiva pensionsregleringen.

Det måste vidare anses uteslutet, att de av regeringen tilltänkta pensionsförmånerna för befattningshavarna i fråga skulle vara så rikligt tillmätta, att desamma ansetts böra kompenseras med en underlåtenhet att fullfölja den tidigare avsikten i fråga om löneförhöjning. Att en sådan tanke legat regeringen fjärran framgår redan därav, att statsverkspropositionen alls icke yttrar sig i denna riktning, utan fastmera alltjämt räknar med löneförhöjning, ehuru icke nu. Men därtill kommer att, såsom ovan relaterats, finansministern år 1921 med styrka framhävde att en väsentlig pensionsförbättring borde komma justitieråd och regeringsråd till del på det att dessa befattningshavares hittillsvarande särställning härutinnan skulle varda bibehållen, *jämte det att* den av riksdagen förordade löneökningen skulle komma dem till del. Pensionskommitténs betänkande stannar vid den mycket blygsamma pensionsförhöjningen av ej fullt 1,000 kronor, innebärande en ökning av endast 25 procent å den för femtio år sedan, år 1874, fastställda pensionen. Kommittén, som refererar vad år 1921 förekommit rörande ifrågasatt lönehöjning, uttalar också uttryckligen att dess förslag i fråga om pensionsförbättring framställes fullt oberoende av den ändrade löneställning, som kan komma att tillerkännas justitieråden och regeringsråden.

Under sådana omständigheter ledes man till den slutsats, att den i årets statsverksproposition intagna ståndpunkten icke är en avsiktligt ändrad sådan, utan beror säkerligen på att vederbörande departementschefs uppmärksamhet

icke blivit fäst på vad tidigare i ärendet förekommit — ett förhållande, som torde kunna finna sin förklaring i försiggångna ombyten inom justitiedepartementets personal. Men det vore ur alla synpunkter synnerligen otillfredsställande, om uteblivandet av ett initiativ från regeringshåll skulle få föranleda att den av statsmakterna otvetydigt utlovade rättelsen, vilken enligt deras klart uttalade intentioner ansetts redan flera år tidigare skola komma till stånd, icke ens nu, då det anvisade sambandet med den nya pensionsregleringen slutligen kunnat etableras, skulle bliva en verklighet, utan skjutas undan till en obestämd framtid. Det är obestriddligen ett statsintresse av tungt vägande art, att de ämbeten, åt vilkas innehavare den högsta rättsvärden i riket är anförtrodd, icke längre förbliva i lönehänseende obehörigt tillbakasatta, något som nu är fallet vare sig man tager hänsyn till deras tidigare ställning eller anställer en jämförelse med andra befattningshavare och tager olikheten i tjänstevillkor i betraktande.

Det kan erinras, hurusom lönen för justitieråd och regeringsråd med allenast 1,000 kronor överstiger det arvode, som tillkommer statssekreterare och byråchefer för lagärenden i justitiedepartementet, och att den på sätt i 1921 års motioner med siffror påvisats icke obetydligt understiger de löneförmåner, som tillkomma ett flertal borgmästare i rikets städer, oavsett att dessa i regeln äro bosatta å mindre dyr ort än Stockholm samt äga tillfälle, ofta i högst avsevärd utsträckning, till biförtjänster av enskilda uppdrag och anställningar, som äro justitieråden och regeringsråden förbjudna. Att de sistnämnda vid 1921 års löneroglering blevo missgynnade, procentuellt sett, i jämförelse med statens befattningshavare i chefsställning, måste ju sägas vara erkänt i nämnda års riksdagsskrivelse i lönerogleringsfrågan och proposition om tillfällig pensionsreglering. I huru hög grad så i själva verket är förhållandet, framgår i sin mån av de erinringar, statskontoret i sitt ovan återgivna uttalande gjort beträffande de väsentliga olikheterna i tjänstevillkor. För att emellertid närmare belysa innebörden och verkningarna av denna olikhet och jämväl klargöra arten av den arbetsbörda, som åvilar justitie- och regeringsråden, tillåta vi oss att här återgiva den utredning i dessa punkter, som förebragtes i 1921 års motioner (varvid företagits de små jämkningar i ordalydelsen, som betingas därav, att det *förslag* till avlöningsreglemente, som då förelåg, numera i oförändrat skick är gällande författning):

”För andra statsfunktionärer än justitie- och regeringsråd gälla enligt § 3 avlöningsreglementet följande bestämmelser:

1. Med ordinarie befattning må icke förenas annan tjänst å rikets eller riksdagens stat, ej heller, utan att sådant medgivits genom beslut av Kungl. Maj:t och riksdagen, å kommuns stat.

2. Med ordinarie befattning må ej heller förenas vare sig uppdrag såsom ordförande eller ledamot i styrelse för verk eller bolag, som är försett med Kungl. Maj:ts oktroj eller blivit registrerat såsom aktiebolag, eller befattning såsom tjänsteman i sådant verk eller bolag eller annan tjänstebefattning av vad slag det vara må, så framt ej Kungl. Maj:t eller, vad angår tjänsteman till-

hörande någon av de i 9 § avdelningarna B och G upptagna 1:a—17:e lönegraderna, vederbörande myndighet, varunder han lyder, efter prövning att ifrågavarande uppdrag eller tjänstbefattning ej må anses inverka hindrande för utövande av statstjänsten, finner uppdraget eller befattningen kunna få mottagas och tills vidare bibehållas.'

I allt väsentligt likalydande bestämmelser äro redan gällande, och det är bekant, att med tillämpning av dessa föreskrifter åtskilliga statsfunktionärer i stor utsträckning tillförsäkrats mer eller mindre väl avlönade offentliga uppdrag, såsom att vara statsrepresentanter i bolag, samt att tillstånd att förena tjänster med styrelseledamotskap eller motsvarande uppdrag beviljats i stor utsträckning.

Justitie- och regeringsråd, vilka på grund av regeringsformen § 34 äro absolut förhindrade att 'tillika annat ämbete innehava eller utöva', äro dessutom underkastade följande likaledes indispensabla restriktioner:

'Med justitieråds (resp. regeringsråds) ämbete må ej förenas uppdrag såsom ordförande eller ledamot i styrelse för bolag, verk, förening eller inrättning, som driver bank- eller försäkringsrörelse, eller vars verksamhet eljest har huvudsakligen ekonomiskt syfte, ej heller befattning som tjänsteman i bolag, verk, förening eller inrättning, som nyss sagts.'

Justitie- och regeringsråd äro således alldeles ställda utanför andra statsfunktionärer tillkommande möjligheter till biinkomster.

Även vid bedömandet av frågan om pensionens storlek är ifrågavarande lönevillkor av stor betydelse. Andra högre statsfunktionärer torde synnerligen ofta innehava någon bibefattning, som de efter avskedstagandet bibehålla, så länge hälsa och krafter det medgiva. För ett avgående justitie- eller regeringsråd lär det sällan lyckas att vid pensionsåldern, 67 år, förskaffa sig någon dylik befattning, utan han blir i regel uteslutande hänvisad till pensionen. Detta är en omständighet, som kraftigt talar för bibehållandet av den särställning i pensionshänseende, som hittills tillkommit ledamöterna av högsta domstolen och regeringsrätten.

Frånser man emellertid de i lag föreskrivna förbuden i fråga om justitie- och regeringsrådets rätt till verksamhet vid sidan av ämbetet, så bör erinras, att denna rätt jämväl i övrigt rent faktiskt med hänsyn till ämbetets natur är i väsentlig grad inskränkt. Sålunda läser ett justitieråd eller regeringsråd icke böra åtaga sig någon som helst utredning i ärende, som skäligen kan tänkas bliva föremål för högsta domstolens eller regeringsrättens prövning. Även om intet direkt hinder föreligger för mottagande av vissa enskilda uppdrag, såsom boutredningar, skiljedomar och dylikt, kräves härvid mycken takt och försiktighet för att icke det högsta domarkallets värdighet och plikter må åsidosättas. Det är givetvis av den största vikt, att dylik enskild verksamhet icke får den betydelse för vederbörande funktionär, att hans ställning av i alla hänseenden fullt oberoende domare kan på något sätt anses påverkad. Särskilt synes det vara betänkligt, om sysslande med dylik enskild verksamhet för ledamot av domstolen eller regeringsrätten skulle framstå som nödvändigt existensvillkor.

Men oavsett nu berörda förhållanden bör bemärkas justitie- och regeringsrådets särställning även i andra hänseenden. Härvid torde man först och främst böra erinra därom, att den med dessa ämbeten förenade arbetsbördan är av en vida mera intensiv art än man ofta föreställer sig. Visserligen är det så, att arbetet på ämbetsrummet endast upptager fyra timmar om dagen

under fem av veckans dagar. Men man misstager sig, om man tror, att detta utgör ens någon väsentlig del av en ledamots arbetstid. Utöver arbetet på ämbetsrummet kräves ett synnerligen ihållande och maktpåliggande hemarbete redan för veckans mål, vilka alltid fordra studium av handlingar eller promemorior och ofta synnerligen ingående litteratur- och prejudikatstudier. Därtill kommer nödvändigheten att följa och noga tillägna sig lagstiftningsarbetets resultat på en mångfald områden. Icke minst lagrådsarbetet kan vissa tider kräva ett utomordentligt betungande hemarbete. Visserligen åtnjuta ledamöterna viss på olika sätt indelad frihet från tjänstgöring på ämbetsrummet, s. k. suppleantveckor, samt något längre ferier än andra ämbetsmän, men denna tid är till stor del upptagen av behandlingen av s. k. cirkulerande mål samt nödiga studier.

Naturligen ställer sig emellertid arbetsbördan olika för olika personer, så att vissa innehavare av ämbetet vid sidan av ämbetsgöromålen kunna medhinka åtskilligt annat, såsom författande av lagkommentarer, utgivande av prejudikatsamlingar, kommunalt arbete, offentliga eller enskilda uppdrag. Men utan överdrift torde kunna sägas, att arbetet i genomsnitt giver en fullt normal sysselsättning för dess innehavare och icke skänker honom mer än ett minimum av tid att disponera för annat ändamål. Att det måste anses önskvärt, att ledamöterna av högsta domstolen och regeringsrätten för att uppehålla den livserfarenhet, varav de måste vara i besittning, äga tillfälle att kunna disponera någon tid för annat än ämbetsgöromål och särskilt för allmänna angelägenheter eller vetenskaplig verksamhet, ligger i öppen dag. Även ur denna synpunkt vill det synas vara ett verkligt allmänt intresse, att ämbetet är tillfredsställande avlönat.

Ett alldeles särskilt förhållande, som redan i statsverkspropositionen finnes anmärkt, men vilket icke löneregleringskommittén ägnat uppmärksamhet, är den exklusiva ställning som justitie- och regeringsråd intaga därigenom, att för dem icke kan förordnas vikarie. En följd härav blir att i händelse av sjukdom övriga ledamöters arbetsbörd i många fall kan bli väsentligt ökad, i det den fastslagna arbetsordningen i vissa fall icke kan följas för sådan händelse, utan den sjukes åligganden måste fullgöras av övriga ledamöter, som därigenom hindras i sitt hemarbete.

Det nu anförda giver vid handen, att justitie- och regeringsråden intaga en sådan ställning, att de kunna anses vara berättigade till en alldeles särskild behandling i löneavseende, och, såsom tidigare framhållits, är det otvivelaktigt även i och för sig ett viktigt statsintresse, att ämbetets innehavare äro ekonomiskt fullt oberoende. Av ålder hava ock hos oss, liksom statsråden ställts i en kategori för sig, jämväl de som utöva 'Konungens domsrätt' — justitieråden och de med dem sedermera jämställda regeringsråden — ansetts böra behandlas för sig på grund av befattningens särskilda karaktär. Liknande synpunkter hava i andra länder gjort sig starkt gällande, och domare i motsvarande ställning pläga åtnjuta högst väsentligt större löneförmåner än andra ämbetsmän. Man har därvid jämväl tagit hänsyn till angelägenheten att tillmäta lönerna för de högsta domareposterna så, att icke chefsposterna på det administrativa området med dess mindre grad av bundenhet framstå som mera lockande. Och den omständigheten, att vissa av dessa poster tillsättas på förordnande, synes icke heller vara en omständighet, som, särskilt om man tager i betraktande däremot svarande pensionsförmåner, föranleder att deras löner skola sättas till högre belopp än justitie- och regeringsråds. Jämväl i förhållande till övriga domare i landet synes hänsyn till rekryteringen böra inverka

på avlöningsförmånerna. En väl avlönad domsaga är för många idealet för en domare. Den högsta instansens innehavare böra åtminstone hava fördelen av inkomster, som avgjort överstiga denna befattnings. Naturligtvis borde det samma gälla rörande förhållandet till städernas domare.”

Om det med hänsyn till vad sålunda blivit anfört torde få antagas, att riksdagen är beredd att, om den nu fattar beslut i pensionsfrågan, samtidigt företaga en löneroglering för justitie- och regeringsråd, så kunna däremot tydligen delade meningar råda om beloppet av den löneförhöjning, som bör äga rum. Enligt vad upplyst blivit, så är regeringen sinnad att vid innevarande års riksdag framlägga förslag om löneroglering för landshövdingarna i riket. Det synes då vara anledning att taga under övervägande, huruvida icke den proportion, som hitintills förefunnits emellan landshövding- och nämnda rådslöner, allt fortfarande bör bibehållas. Visserligen lära de sakkunniga, som inkommit med förslag angående landshövdingsslönerna, hemställt dels om en direkt löneförhöjning för landshövdingarna, dels ock nu ett visst belopp såsom motsvarande landshövdingarnas representationskostnader, men då dessa kostnader redan förekommit, ehuru ersättningen för dem ingått i lönerna, så synes en jämförelse böra göras emellan den löneförhöjning, som kan komma att beslutas för landshövdingarna med inberäkning av den ersättning för representationskostnader, som må komma att tillerkännas dem, samt den löneförhöjning, som bör medgivas för justitie- och regeringsråd. Om således lönen och ersättningen för representationskostnader för landshövdingen i Stockholms län bestämmes i enlighet med de sakkunnigas förslag, i stället för nu utgående 17,000 kronor, till 18,000 kronor och 3,600 kronor i ersättning för representationskostnader eller således till 21,600 kronor, så böra nämnda rådslöner, som för närvarande utgå med 18,000 kronor, höjas med härmed proportionellt belopp, så att den nu förefintliga relationen emellan bemänte landshövdingens nämnda avlöningsförmåner allt fortfarande bibehålles.

På grund av vad sålunda blivit anfört får jag hemställa,

att riksdagen, därest ovannämnda pensionsfråga vid innevarande års riksdag vinner sin lösning, måtte besluta löneförhöjning för justitieråd och regeringsråd och därvid, för så vitt löneroglering kommer att äga rum för landshövdingarna i riket, besluta sådan löneförhöjning för justitieråd och regeringsråd, att den relation, som på sätt nämnt är för närvarande äger rum emellan dem och landshövdingen i Stockholms län, allt fortfarande varder bibehållen.

Stockholm den 22 januari 1925.

Carl Hederstierna.